

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa E. M.
przeciwko K. B., K. Ś. i S. Ś.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 marca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 20 maja 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powódka zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi naruszenie art. 361 § 2 i art. 363 § 2 k.c. oraz art. 278 § 1, art. 386 § 4, art. 390 § 1 i art. 391 § 1 k.p.c. – w różnych układach i powiązaniach, a wniosek o przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniła potrzebą wykładni wymienionych wyżej przepisów prawa

materialnego, tj. art. 361 § 2 i art. 363 § 2 k.c., w szczególności w zakresie dotyczącym wpływu stopnia zużycia uszkodzonego przedmiotu na wysokość szkody.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Potrzeba wykładni, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., występuje wtedy, gdy w odniesieniu do określonych przepisów brak jednolitej lub utrwalonej judykatury albo, gdy przyjęta w orzecznictwie wykładnia jest kontrowersyjna. Skarżący powinien przytoczyć argumenty przemawiające za ujednoliceniem lub zmianą dotychczasowej wykładni.

Jeżeli zaś skarżący powołuje się na przewidzianą także w art. art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. rozbieżność w orzecznictwie sądów, powinien przedstawić występujące w judykaturze różne interpretacje określonych przepisów na tle zbliżonych stanów faktycznych (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2015 r., V CSK 353/14).

Wniosek powódki powołujący się na art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie spełnia żadnego z wskazanych wymagań dotyczących przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonych w tym przepisie.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej powódki rozpoznania.

aj

I.n